

Hoofdstuk 113

Lieve kleinkinderen,

‘Mama, papa beloofde mij vorige week dat hij deze week met mij naar het zwembad zou gaan. En nu is hij zonder mij daar naar toegegaan.’

‘Ja Jantje,’ antwoordt mama, ‘ook papa’s beloven wel eens iets, dat zij niet waarmaken. Hij is het misschien wel vergeten dat jij mee mocht. Maar weet je wat? Ik zal het hem vragen en dan weet ik zeker dat het goed komt. De volgende keer dat papa weer gaat zwemmen, dan ga jij mee. Daarvoor zal ik zorgen! Ik ben jouw moeder!’

Hoofdstuk 113 - Adonia - 1 Koningen 1

Eén vijand is er die sterker is dan alle koningen op de hele wereld samen. Ook sterker dan koning David: dat is de dood. Geen wapens kunnen hem keren, ook geen zilver of goud. Als het je tijd is, dan wint de dood het van alle mensen.

Het was een aantal jaren na de opstand van Absalom en van het wilde avontuur van Seba, de man uit Benjamin. David was nu zeventig jaar, een oude man en iedereen kon zien dat hij niet lang meer te leven had. Niet dat hij erg ziek was, maar zijn krachten begaven hem en de hele dag lag hij op bed. Onder een stapel dekens lag hij nog te rillen van de kou. Nooit kon hij meer warm worden, vooral niet de lange, kille nachten. Davids dienaren hadden een verpleegster voor hem gezocht, een bijzonder knappe jonge vrouw uit Sunim. Haar naam was Abisag. Overdag paste ze op koning David en ’s nachts in bed kroop ze de oude man aan, zodat hij nog een beetje warm werd.

De hovelingen spraken er onderling over wie na koning David op de troon zou komen te zitten. Ze verwachtten dat Adonia, de oudste prins, koning David zou opvolgen. Maar het verhaal ging dat koning David eens gezegd had dat zijn zoon Salomo, de zoon van Bathseba hem zou opvolgen. Salomo was wel een flinke jonge man, maar hij was nog geen twintig jaar. Zo jong en dan regeren over zo’n groot rijk? Kon dat wel?

Volgens prins Adonia niet en dat mocht ook nooit gebeuren. Hij was niet voor niets de oudste prins en vond dat het koningschap hem toekwam. Maar daarover met zijn vader praten durfde hij niet. Hij wist ook wel dat vader David zijn koningschap aan zijn broertje Salomo beloofd had en ook dat de profeet Nathan het hier volkomen mee eens was.

Maar wanneer hij nu snel handelde kon hij ook wel zonder zijn oude, zieke vader en de profeet Nathan aan de macht komen.

Net zoals Absalom jaren geleden gedaan had schafte hij zich een koninklijke wagen aan. En getrokken door paarden, met vijftig mannen als een erewacht ervoor, liet hij zich prinsheerlijk door de straten van Jeruzalem rijden. Het leek net alsof hij al de nieuwe koning was.

Niemand zei er iets van. Ook koning David niet, maar die had zijn kinderen nog nooit iets verboden.

Prins Adonia besprak zijn probleem van hoe hij koning kon worden met Joab en met priester Abjathar en deze beide mannen wilden hem wel helpen.

De priester Sadok en Benaja, de commandant van de lijfwacht betrok hij niet in zijn plannen. Hij wist dat die het met Salomo hielden. Maar een man als Joab was in z'n eentje al meer waard dan een heel leger. Het was trouwens ook niet zijn bedoeling om zijn vader te doden. De oude man zou toch niet lang meer leven. En had hij zijn vader wel willen doden, dan had hij Joab en Abjathar nooit voor zijn karretje kunnen spannen. Nee, deze beide mannen zouden nooit in opstand komen tegen hun koning David voor wie zij door het vuur waren gegaan!

En nu de koning zo zwak was, was een reis naar Hebron of naar een andere stad ook helemaal niet nodig. Zonder bloedvergieten zou alles geregeld kunnen worden, zelfs heel dichtbij de stad Jeruzalem.

Op zekere dag toen Adonia alles tot in de puntjes goed voorbereid had, ging hij met zijn aanhangers naar de Slangensteen, een klein eindje buiten de stadspoort van Jeruzalem. Hij hield daar een groot offerfeest. Aan het einde van de offermaaltijd zou Adonia tot koning uitgeroepen worden, waarbij Joab en Abjathar, de oudsten van de stad Jeruzalem en zijn broers aanwezig zouden zijn. Alleen zijn broer Salomo, de profeet Nathan en Benaja, de commandant van de lijfwacht van koning David had hij niet uitgenodigd.

Adonia wist heel goed, dat hij tegen de wens van zijn vader inging en dat hij nu eigenlijk ook in opstand tegen de koning was gekomen. Maar wanneer hij eenmaal koning was, dan zou zijn oude en zeer vermoeide vader het wel goedvinden.

Vrolijk en blij vierden ze met elkaar het offerfeest, terwijl ze niet wisten dat in Jeruzalem alles in gereedheid werd gebracht voor de kroning van de jonge prins Salomo.

Het was de profeet Nathan die als eerste hoorde van de opstand van prins Adonia. Hij nam direct maatregelen om dit te keren. Niemand wist beter dan hijzelf dat Salomo de nieuwe koning moest worden. God zelf had het hem geopenbaard en hij wist ook, dat David dit aan zijn vrouw Bathseba beloofd had.

Zelf had hij de jonge Salomo onderwezen en hij wist dat Salomo een flinke jonge man was, heel wat beter dan Adonia, die als jongetje al vreselijk verwend was en ook nu nog steeds overal zijn zin in kreeg.

Nathan ging zo snel hij kon naar Bathseba, de moeder van Salomo. Naar haar zou de oude en erg vermoeide koning nog wel willen luisteren. Nathan vertelde haar alles en zei tegen haar dat zij nu direct naar David moest gaan en met hem praten, voordat Adonia koning zou zijn en vast en zeker Salomo zou laten doden. Natuurlijk wilde Bathseba naar David gaan. Ze spraken af, dat Nathan direct achter haar aan zou komen en haar woorden zou aanvullen.

Bathseba ging naar de koninklijke slaapkamer waar David op bed lag. Ze zag dat Abisai bij hem was. Zonder toestemming te vragen ging ze naar binnen. Dat hoorde wel niet zo wanneer er een andere vrouw bij de koning was, maar Abisai was maar een verpleegster en niet met David getrouwd.

Diep boog ze zich voor de koning en wachtte tot hij iets tegen haar zou zeggen. En dat deed hij.

‘Waarom kom jij bij mij, Bathseba?’

‘Mijn heer,’ antwoordde ze ernstig, ‘u heeft mij in naam van de Heer gezworen, dat mijn zoon Salomo u zal opvolgen als koning van heel Israël. Maar nu is Adonia buiten uw medeweten om, tot koning uitgeroepen. Maar heel Israël verwacht van u wie u zal aanwijzen als uw opvolger. Doet u dat niet dan kunnen onze zoon Salomo en ik voor verraders aangekeken en door Adonia gedood worden....’

Nog voordat David reageerde klopte de profeet Nathan op de deur en vroeg toegang. Hij werd binnengelaten en nadat Bathseba de slaapkamer had verlaten nam Nathan direct het woord.

‘Meneer de koning,’ vroeg hij, ‘heeft u gezegd dat uw zoon Adonia op uw troon moet gaan zitten? Dat moeten wij bijna wel geloven, want hij heeft koeien, schapen en geiten laten slachten voor een groot offerfeest en al uw zonen zijn bij hem en ook Joab en de priester Abjathar. Ze eten en drinken, vierten feest en roepen: ‘Lang leve koning Adonia!’

Maar Adonia heeft de priester Sadok en Benaja, de commandant van uw lijfwacht en uw zoon Salomo en ook mij niet uitgenodigd. Als dit allemaal gebeurd is omdat u dit heeft beslist, dan moet ik mij stilhouden. Maar waarom heeft u dan niets tegen ons gezegd? Ik wist niet beter dan dat uw zoon Salomo uw opvolger zou zijn.’

Koning David had alles aangehoord, wat eerst Bathseba en nu Nathan gezegd hadden. Plotseling was hij klaarwakker en helder van geest Zijn oude krachten kwamen nog één keer terug. *Salomo, de zoon van hem en Bathseba zou koning worden en niemand anders!*

Hij had dit eerder moeten regelen, maar het was nog niet te laat.

‘Laat Bathseba hier komen,’ gebood hij.

Nathan ging de slaapkamer uit en weer stond Bathseba de vrouw van koning voor haar man. David die haar eens zo hartstochtelijk lief had gehad. Met kloppend hart hoorde ze David zeggen: ‘Zo waar als de Heer leeft, die mijn ziel verlost heeft uit alle nood, zo waar als ik gezworen heb: Na mij zal onze zoon Salomo koning worden en op mijn plaats op de troon zitten. Nu, vandaag nog zal ik dat regelen.’

Bathseba was erg blij en dankbaar. Nu zou het met haar zoon Salomo toch nog goed komen.

Nog geen uur later ging er weer een optocht door de straten van Jeruzalem. De jonge prins Salomo reed op de muilezel van zijn vader en naast hem liepen de priester Sadok en de profeet Nathan, terwijl achter hen aan Benaja met de hele lijfwacht van koning kwamen. Ze gingen de stadspoort uit, maar juist aan de andere kant van de stad als waar Adonia zijn offerfeest hield.

Koning David had dit zelf geregeld en alles ging zoals het hoorde. Bij de Gichonbron zalfde priester Sadok de nieuwe koning en daarna werd er op de bazuin geblazen. Daarna ging het in optocht terug door de hele stad Jeruzalem. De mensen in de smalle straten juichten hun nieuwe koning zo luid toe, dat de grond ervan dreunde. Tot slot gingen ze naar het paleis van koning David, waar de jonge koning Salomo op de troon van zijn vader ging zitten.

De mensen in de smalle straten juichten hun nieuwe koning toe....

Aan de andere kant van de stad was het offerfeest bijna afgelopen. Het werd tijd om Adonia tot koning te zalven en de stad Jeruzalem binnen te gaan.

Maar plotseling stak Joab zijn hand omhoog en zei: ‘Luister, wat is dat voor een gejuich in de stad?’

Hij kreeg antwoord op zijn vraag van Jonathan, de zoon van priester Abjathar, die vanuit de stad er aan kwam rennen. Hij vertelde dat Salomo koning was geworden en dat alle mensen in de stad hem aan het toejuichen waren.

‘En koning David weet ervan. Hij heeft dit vanmorgen zelf vanaf zijn bed geregeld!’

De gasten van prins Adonia begrepen direct dat er van hun plannen nu niets meer terecht zou komen. De jonge Salomo was koning en Benaja, de commandant van de lijfwacht hield de hele stad bezet. Wanneer zij nu nog langer hier zouden blijven kwam hij met zijn soldaten en zou hen allemaal doden. Ze sprongen overeind en gingen stilletjes terug naar hun eigen huis in de stad. Niet één dacht meer aan Adonia. *Die moest zichzelf maar redden.*

Ja, Adonia dacht niet anders dan dat hij nu zou sterven. Hij was in opstand gekomen tegen zijn vader koning David en de nieuwe koning zag in hem natuurlijk een groot gevaar voor zijn koninkrijk. Er was maar één manier om zijn leven te redden. Zo snel hij kon ging hij naar het heiligdom waar de ark des Heren stond en hij greep de horens van het altaar vast. Op zo’n heilige plek zou koning Salomo hem misschien niet doden.

En zo besliste de jonge koning ook. Adonia mocht vrij naar huis gaan op voorwaarde dat hij nooit weer zou proberen om koning te worden. Zelfs voor het kleinste vergrijp in die richting zou hij de dood sterven.

De jonge koning Salomo.

Blij ging Adonia naar zijn eigen huis. Dat hij geen straf had gekregen.... Een man als Absalom zou wel anders gereageerd hebben.

Ook Joab en priester Abjathar die samengewerkt hadden om prins Adonia stiekem koning te maken, mochten vrij hun wegen gaan. Ook zij werden niet gestraft.

Die jonge koning Salomo moest zich wel heel sterk voelen, dacht Adonia spijtig.